

HORNYÁK KYULA

Galvács szülöttje- A Magyar Kultúra Lovagja

1956. szeptember 24-én született Galvácscon. A helyi osztatlan általános iskola elvégzése után 1975-ben a Kecskeméti Piarista Gimnáziumban érettségizett.

Több éven át tanított, volt népművelő, művelődési ház igazgató.

A közigazgatásban eltöltött néhány év után könyvtáros, könyvtárvezető. Több mint 20 éve van a könyvtáros pályán. A Miskolci Egyetem munkatársa. Helytörténeti kutató. Nős. Felesége szintén könyvtáros, művelődésszervező.

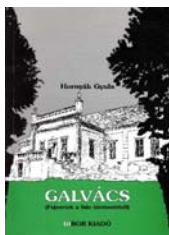
Gyula ma is ezer szállal kötődik szülőfalujához, illetve szűkebb „hazájához” a Rakacató-hoz, és annak közvetlen környezetéhez. A „Galvács Öröksége” Kulturális Egyesület alapítója, első elnöke. Az egyesületi illetve a községi újság, a Zsongó alapító szerkesztője. Az egyesület tiszteletbeli elnöke.

Rendszeresen publikál. Írásaiban kiemelt szerepet kapott a szülőföld régmúltjának feldolgozása, mai állapotának mind szélesebb körben történő bemutatása.

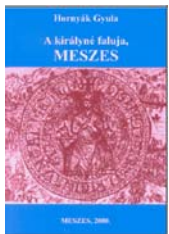
Kultúraszervezői, kultúraközvetítői tevékenységéért, helytörténeti munkájáért a Falvak Kultúrájáért Alapítvány a Magyar Kultúra Lovagja címet adományozta számára. /2001/

Publikációk

Önálló művek

Galvács : Fejezetek a község történetéből. Miskolc: Bíbor, 1998.
154 p.
ISBN 963 9103 09 8

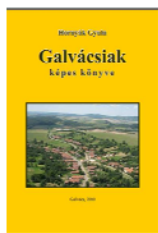
A királyné faluja, Meszes: Fejezetek a község történetéből.
Meszes: Meszes község Önkormányzata, 2000.
171 p.
ISBN 963 00 2986 3

Galvács és a Rakacató környéke: Abod, Rakacaszend, Meszes, Martonyi, Szalonna, /Csehipusztá/ Szendrő.
Galvács: Galvács község Önkormányzata; „Galvács Öröksége” Kulturális Egyesület, 2003.
187 p.
ISBN 963 00 9905 5

Abod, ahol a királynak kútja van: Fejezetek a község történetéből.
Abod: Abod község Önkormányzata, 2008. 394 p.
ISBN 963 219 109 9

Galvácsiak képes könyve: galvácsiak itthon, és a nagyvilágban: szigorúan szubjektív leltár a szülőfalumról /írta és szerk. Hornyák Gyula; [kiad. „Galvács Öröksége” Kulturális Egyesület].
Megjelenés: Galvács: „Galvács Öröksége” Kulturális Egyesület: Hornyák Gyula, 2010. : 543 p. ill. 24 cm
ISBN 978 963 06 9675 3

Részletek a legújabb, Galvácsiak képes könyve című kiadványból:

A szerző így vall a könyv előszavában céljairól, elhatározásáról:

Legalább egy könyv erejéig szeretnék volna összehozni (egybegyűjteni) a világban széjjelszóródott galvácsiakat. Szeretnék volna felkutatni és bemutatni mindazokat a ma élő „galvácsiakat”, akiknek valamilyen formában köze volt (van) ehhez a községhez, ehhez a közösséghez. Mert úgy gondoljuk, a közösségben szerzett élmények, tapasztalatok nagyban befolyásolják sorsunk alakulását. Galvács közösségének kultúrája, hagyománya nemzedékeken átívelő láthatatlan és eltéphetetlen kötelékbe font mindannyiunkat, akik itt születünk, élünk, avagy ma is itt élünk. Mint egy jelet magunkon hordozzuk Galvács szellemiségét, kultúráját. Mert így vagy úgy, de mindannyian nyomot hagyunk a múltó időben. Azt szeretnék volna, hogy ezt a szellemiséget, ezt az időn átívelő köteléket tovább örökítsük!

Éppen ezért a könyv mottójául a hozzátok címzett felhívás e néhány sorát választottuk:

**Hagyj hát jelet,
nevet,
egy szót,
örökül,
az utánunk jövőknek!**

Arra kértünk tehát minden „galvácsit”, Galvácsról elszármazottat – akiket sikerült elérni - , lett légyen bárhol a világban, hogy küldjön magáról, családjáról, mindazokról, akiről tudomása van információt, adatot, üzenetet. Mert azt akartuk, azt szeretnék volna, hogy minél több „galvácsinak” a neve ott szerepeljen

a múltó idő emlékezetének könyvében.

Még ha csak a neve erejéig is! – Vagy csak azért, mert vállalja: hozzánk tartozik!

Mennyire sikerült? Döntsétek el, kedves „galvácsiak”! A könyv azok neveit, adatait, írásait tartalmazza, akiket eddig sikerült felkutatni, elérni és hajlandók voltak visszajelezni is. Mások nem kívántak élni a lehetőséggel, illetve sok esetben saját információinkra hagyatkoztunk.

Így hát minden igyekezetünk ellenére sem sikerült a „helyben lakókat”, az elszármazottakat teljes egészében feltérképeznünk, róluk információt szerezni.

Éppen ezért arra kérünk Kedves Olvasó, aki kezében tartod e könyvet, hogy ha ismersz, hallasz, tudomásod van olyan galvácsiakról, akik nem szerepelnek e könyv lapjain, jelezd nekünk! Adj hírt róluk! Tovább folytatjuk ugyanis a kutatást és az adatgyűjtést, hogy minél teljesebb leltárt készíthessünk.

Köszönetemet fejezem ki továbbá mindazoknak, akik bármilyen formában segítettek e kiadvány létrejöttét.

Isten áldja a galvácsiakat!

Isten áldja Galvácsot!

...és kész a leltár

Az evésnek, mint egyfajta tevékenységnek, azon túl, hogy a test táplálását jelenti, szerintem szimbolikus jelentése is van. Az emberek táplálkozása ugyanis általában és jó esetben „közös étkezések” formájában történik.

A minap olvastam egy könyvet, amelyben az állatok „evéséről” volt szó. Az állatok ugyanis mindig egyedül szeretnek enni; ők nem kedvelik a ’közös étkezéseket’ — ez állati mivoltukból adódik. Ha egy kutya kap egy darab csontot, azonnal ösztönösen elszalad vele egy sarokba. Szereti, ha ilyenkor senki sincs a láthatáron, mert mindenkit lehetséges ellenségnek tekint. Ugyanis bárki elragadhatja tőle a zsákmányt. Ezért elővigyázatosságból olyan helyre menekül, ahol senkivel sem kell osztoznia. Az állatok ugyanis nem szeretnek osztozkodni; ám ha jól megfigyeled az embert, akkor ott is megtalálod ezt a rejtett állati viselkedést. Bizony sokszor az ember sem szeret másokkal enni, szívesebben eszik egyedül. Ennek az állatias viselkedésnek a jelentése pedig az, hogy az ember nem kívánja megosztani másokkal az ennivalóját.

Márpedig a „közös evés” egy nagyszerű dolog: az összetartozás és a megosztás élményét éli át az ember. Amikor ugyanis az ember a táplálékát megosztja valakivel, akkor ők testvérekké válnak. Ha megosztják egymással az ételt, az azt jelenti, hogy nem félnek egymástól; „közösséggé” válnak. Az ennivaló ugyanis egy nagyon alapvető dolog az életben, mert e nélkül életképtelen az ember. Így tehát, amikor valaki megosztja valakivel az ennivalóját, valójában az életét osztja meg vele. Így hát az étel egyúttal a szeretet egyik szimbóluma is. A kisgyerek is előbb az anyatejjel a táplálékot veszi magához, a szeretet csak utána tudatosul benne. Ahogyan a felnőtt emberben is előbb-utóbb e két dolog társul egymással. Ugye, ismerős a magyar mondás: „Úgy szeretlek, majd’ megeszlek!” Így hát érthető, hogy egy olyan házban, ahol nem kínálnak ennivalóval, nem igazán érezzük otthon magunkat, úgy érezzük, elutasítanak, nem szeretnek, nem szívesen látnak minket. Ha viszont megkínálnak — akármivel, mert lehetnek akár szegények is, de szívesen megosztják a vendéggel, amijük csak van —, akkor jól érezzük magunkat.

Akkor elfogadtak, befogadtak, szeretettel fordulnak felénk... hiszen az étel az ember tudatában a szeretettel párosul.

Emlékszem gyerekkorom napjaira. Galvács csodálatos közösségére, ahol a többi gyerek mind-mind a testvérem volt. Igen, Ti itt mindannyian a testvéreim vagytok!

Emlékeztek azokra az időkre, amikor egy-egy család házánál játszadoxva megéheztünk és éhünk elverésére nem kellett hazarohanni, mert családtagként, testvériesen megosztva, ugyanolyan darab zsíros kenyeret, egy-egy gyümölcsöt kaptunk a játszótársunk édesanyjától?

De így volt ez akkor is, ha valamely házhoz, családhoz váratlan vendég érkezett, avagy valaki csak éppen átszaladt a szomszédba. Azonnal került mindig valami az asztalra. Enni-innivaló: egy alma, néhány dió, egy pohár bor, tej, pálinka, szalonna, kolbász...

Szóval minden, ami szem-szájnak ingere. Mert olyan a legnagyobb szükségben sem volt, hogy ha egy falubéli bejött a házba, avagy csak a portára, meg ne kínálták volna. Így történt ez a távolabbról jövő rokonnal, ismerőssel, az idegenből érkezett ismeretlennel is.

Az étel, ital asztalra kerülésével a szíveslátásnak, a vendéglátásnak, a galvácsiak határtalan vendégszeretetének, a közösségbe fogadás élményének lehettünk részesei. Ahogyan vagyunk még ma is! Mert igaz ugyan, hogy lélekszámban nagyon megfogyatkozott kicsiny falunk, de a szeretetnek, a közösségbe fogadásnak ez a csodálatos élménye ma is ugyanolyan elevenen él minden egyes tagjában.

Meghívunk hát benneteket, kedves „galvácsiak”, bárhol legyetek is a nagyvilágban, egy szimbolikus étkezésre, egy képzeletbeli lakomára. Ez a lakoma ugyanis nem más, mint merő örvendezés egymásnak, a létnek; a lét, a test ünnepe és élvezete. Örüljünk az életnek és az ételnek, és legyünk hálásak a Teremtőnek ezért az örömért!

Gyertek hát sorban, Ti mind, úgy, ahogyan vagytok! Testvérként, a közösség tagjaként, a létnek hálát adó emberként. Mert a Mi értékünket nem az határozza meg, hogy éppen most valamelyikünk mit csinál, hanem az, ami valójában Ő maga. Hogy mi van a szívében. Mert az érték Ő maga.

A lényed fontos! Az érték ugyanis Te magad vagy, kedves „galvácsi” barátom! És mi most semmi mást nem teszünk, csak számba veszünk benneteket, a lakoma résztvevőit. A gazda gondosságával, hogy senkiről meg ne feledkezzünk! Legyetek tudatában, Ti itthon és Ti úton levők, hogy itt mindig terített asztal vár rátok!

Galvács az otthonotok! Vár benneteket a Boroszló-part, a Verbéna-patak, a Szőlő-hegy, a Marászt domb, a Dolina, a Felső-rét, a Rakacza-patak, a Kis-rét, a Kastélykert szabadsága, megannyi élmény helyszíne.

Mert ne felejtsetek: ahol voltatok, ott mindig is vagytok!

Isten hozott benneteket!

Galvács, 2010. Júliusában

Hornyák Gyula
a Magyar Kultúra Lovagja